

Cea de-a treia fiică a anului și una din cele patru nepoate ale înțeleptului Moș Timp, Toamna, își îmbrăcase noua haină autumnală și a venit pe meleagurile noastre, cu gândul de a mai rămâne o vreme. Neplăcându-i gusturile surorii sale, Vara, hotărî să redecoreze împrejurimile. Covorul verde cu flori viu colorate fusese înlocuit cu unul de frunze în culori calde și multicolore, foșnitor. Copacii trăgeau un pui de somn mai lung, bucurându-se că frunzele au plecat, plătindu-și, desigur, chiria. Sulițele de lumină ale soarelui pierduseră bătălia cruntă cu ploaia ce nu dorea nici în ruptul capului să ne lase în pace.

Înarmați cu umbrele, elevii Școlii nr. 2 nu au fost opriți de a veni la cursuri, pentru a-și aduce ingenioasele lucrări spre a fi așezate la expoziția autumnală a școlii: *Armonii de toamnă*.

Bostani, fructe, legume, frunze, flori, tablouri, desene, colaje au fost așezate cu grijă la locul lor, fiecare standul dinainte stabilit. După ce orele s-au încheiat și profesorii au plecat, școala a rămas singură, liniștită și pustie. Cel mai înfricoșător bostan, cu ochi diabolici, colți ascuțiți și cornițe nu tocmai pașnice, nimerise chiar lângă cel mai frumos confrate, care avea un zâmbet dulce și niște ochi superbi, dar mai ales o pereche de aripi de înger și o aureolă delicată. Analizându-se reciproc, cel care a spart tăcerea a fost chiar bostanul înfricoșător, pe numele lui, Hell.

– Hei, tu! Urâtule! Ce zâmbești așa!? Care-i treaba?

– În primul rând, numele meu este Eden. Și zâmbesc așa pentru că așa am fost creat de Monica, o fetiță cuminte din clasa a V-a. Mai zâmbesc și pentru că sunt mândru! Astăzi am fost admirat de foarte multe persoane!

Auzind fără să vrea discuția, o păpușă Barbie, blondă și „puțin” cam înfumurată, cu o frumoasă rochie de frunze autumnale, spuse:

– Da, așa este, dar nu tu ai fost piesa de rezistență! Uită-te la mine, la rochia mea superbă, la părul meu perfect și la... De fapt, știi, ar dura o întreagă eternitate să înșir toate calitățile mele, să-ți vorbesc despre designerul meu și despre grija cu care mi-a lucrat rochia, despre hair-stilistul meu și așa mai departe. Deci, vă rog pe toți să încetați pentru că aici Eu și numai Eu sunt vedetă! Eu am glorie, popularitate! Eu sunt Miss Toamna! Iar acum, liniște! Trebuie să-mi fac somnul regal de frumusețe! Nu vedeți că am o coroană pe cap?! Sunt prințesă! Lăsați-mă să dorm!

– Ei, na! Asta-i bună! Așteaptă mult și bine, „prințesă”! Din câte bine se vede, ești mult prea înfumurată pentru o păpușă! spuse un arici creat dintr-un cartof în care erau înfipite scobitori. Ferește-te de mine și de semenii mei! Roagă-te să nu nimerescă vreunul pe lângă tine! Cocul tău va arăta ca un caier netors.

– Iar eu îl voi transforma în frizura Loredanei Groza, de pe vremea când a câștigat la MTV! spuse un fulger dintr-un desen, ce reprezenta o zi ploioasă în livadă.

– Gata! Gata! Gata! – spuseră doi oameni creați din fructe și legume ce aveau lângă ei un pătuț cu

Poveste de toamnă

IRINA NUȚU

cl. a V-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul III, secțiunea „Proză – elevi de gimnaziu”

un bebeluș modelat dintr-o bucată de pară. Băiețelul nostru vrea să doarmă! A trecut de mult ora lui de culcare! Vă rog frumos, faceți liniște!

– Are dreptate... E târziu... Nu vă mai certați, spuse o vază ce era pictată cu frunze galbene și cu alte motive stilizate, iar bostanul Eden îi ținu partea.

– Ete' na! Ce să zic!? Nu-mi pasă! Bagă-i biberonul pe gât și o să tacă! Pune-i vată în urechi și o să fie liniște pentru el! Cu tine, Eden, vorbesc eu mai târziu! Acum mă ocup de vaza asta necioplită! spuse bostanul Hell, privind-o. Sunt mult mai greu decât tine și – dacă ajung acolo – o să te împing și cioburi ajungi!

– Păi... eu... aaaa... cioburile aduc noroc, să știi! Și norocul meu va fi ghinionul tău! spuse vaza, încercând să-și ascundă groaza.

– Dacă tot ești așa grozav, Hell, fă pași și du-te la vază, dar ai grijă! Va trebui să sari de pe masă!

– Păi... pppffff... mă duc. Eden, să-mi păzești spatele! Și fața! Și tot restul din mine! Doar ești înger păzitor, ce Dumnezeu!

– Ok! O să încerc...

Hell făcu o singură tumbă, căzu de pe masă și... dus a fost. S-a făcut bucățele! S-au auzit țipete îngrozite, după care se făcu liniște. Dintr-odată, un Action-Man spuse:

– Mmm... ți-am înțeles planul. Și frumoasă, și deșteaptă! Îmi place asta! spuse Action-Manul privind-o pe păpușa Barbie.

– Ooo... În sfârșit, un om deștept, spuse păpușa Barbie. Aș vrea să ne cunoaștem mai bine! Mă numesc Carolyn.

– Eu sunt Tons, Jack Tons.

– Sunteți nebuni! Lăsați telenovelele! Sunteți două păpuși diabolice! Carolyn, ideea ta l-a ucis! Din cauza ta o să-l am pe conștiință! Trebuia să îi păzesc spatele! De ce, Doamne? De ce el? Îngăna Eden.

– Gata! Nu te mai plânge atâta! Soarta, asta este! Oricum peste două zile toți o să „zburăți” de aici! spuse un avion din lemn, așezat în vitrina de la parter.

– Ceeeeee????!!! strigară exponatele în cor.

– Da, asta este! Expoziția se termină peste două zile și toți veți dispărea de aici!

Dintr-odată, se auziră pași și toți făcură liniște. Elevii începuseră să vină. În acea zi s-au hotărât locurile pentru exponate, dar, cum toate erau superbe, peste tot a plouat cu locul I. Pentru toți a rămas un mister cum s-a spart bostanul Hell.

